

1850-06-15

AFSENDER

P.C. Skovgaard

MODTAGER

Georgia Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Møn

Afsenderinfo (lakstempel, adresse
m.m.):

Frøken G. Schouw
Den botaniske Have
København

Modtagersted:

Botanisk Have, København Ø

Omtalte personer:

J.F. Schouw
Titus Schouw
Cathrine Elisabeth Skovgaard
Georgia Skovgaard

Omtalte steder:

Hylledals Klint
Ulvsund, Danmark
København
Møns Klint

Arkivplacering:

Mappe 5 nr. 04

DOKUMENTINDHOLD

Brev fra P.C. Skovgaards sommerophold på Møn. Brevet er dateret 15. -
og 16. juni. Han beskriver vejrforholdene og skønheden ved Møns Klint.
(Se også mappe 3, brev nr. 18.)

TRANSSKRIFTION

Mappe 5 nr. 4

Til Frøken G. Schouw.

Den botaniske Have i

Kjøbenhavn.

betalt

Møen d. 15de Juni 1850

Du er Dog et mageløst kjært Menneske! (det er Aften kl. er omtrent 8) jeg
kommer lige fra Klinten hjem, for at sætte mig til at fortælle min egen Ven
lidt, saa er der just lige kommet et Brev til mig, Du velsignede Ven! Tak. jeg
kom ude fra Klinten siger jeg, gid Du havde været med, det var en
besynderlig, men overordentlig deilig Uvejrbelysning, tunge Skyer, som
skyllede Vand ned der farvede Havet ganske mørkeblaa, og drev saa lavt,
at det saa ud som om de vilde røre derved, andre Steder var Himlen lys,
andre Steder glinsende Skyer, ja, slige en Luft har vi seet ofte, men nu i
Forbindelse med Havet og Klinten, sommetider stod Taleren¹ mørk, lidt
efter skinnende i Solen med den umaadelig mørke Søe, og de glinsende
rødgule Skyer i Horisonten blev ganske dunkle, og Skyerne speilede sig i
Havet, kan Du troe!

Skibe som seilede ganske bange for Veiret og søgte Læ under Klinten, det
5 te kastede Anker, mens jeg stod der, (de andre var der forinden). Kronen
paa det hele var dog en Regnbue, der med det ene Bue stod paa Toppen
Hylledals Klint, og med det andet næsten paa Strandbredden nede under
mig og inden i den den oplyste Taler; Til den anden Side laa Landet lige til
Stege, i en vidunderlig deilig Solglans, og Solen speilede sig i Ulvsund,
saa man næppe kunde see derpaa; O, gid det var muligt at male sligt, det
er for hurtigt til at man kan fange det, og saa vidtløftigt. Det har ellers
været et farligt Veir i Dag, Regn og Storm og graat. Jeg har siddet inde
hele Dagen, og tegnet indlagte til Dig, er det ikke smukke Huse, jeg haaber
at faae disse malet, Veiret, ak Veiret! Det øver min Taalmodighed, den kan
trænge [til] at øves, for at faae Kræfter. Jeg kjender Krathuset, det er
sandt, hvad Du siger, det er ogsaa det yndigste Huus jeg har seet, det er
vel alt yndigt i Danmark, og mange andre Lande, men g, jeg er ikke oplagt
-2-

til at istemme ønsket et lignende, jeg er desværre alt for tilbørlig dertil,

eller var, ikke paa den barnlige uskyldige Maade som Du hos Dig, men det var blevet til en virkelig Higen, jeg fordømte det hos Andre, paa samme Tid jeg nærede det for mig selv, her er jo naturligvis ikke Tale alene om eller hvis, men hvad dette Huus, men hvad det repræsenterer alle Verdens Goder, min Fred og Lykke var Gud være Lovet ikke flygtet, men den sad og græd i en Krog, jeg har fundet den igjen, og Gud lade mig aldrig jage den bort! Du forstaaer mig jo dog nu! kunde jeg ikke nok blive bedrøvet? men nu er jeg sjæleglad, jeg føler jer er lykkelig og takker Gud!. Ja, g! Jeg føler ret jeg er lykkelig, jeg føler ret den Lykke at eie Din Kjærlighed, Du! Menneske! med hvem jeg skal dele Alt, og som deler Alt med mig. Du kan troe min kjære gamle Moder² holder af Dig, ogsaa hende gjør Du lykkelig; maatte jeg kunne være en Søn for Din Fader, som Du er en Datter for min Moder! Jeg haaber han aldrig skal fortryde sin Godhed imod mig, saa har jeg jo hans Kjærlighed. God Nat! min Allerkjæreste Ven! Kl er mange. I morgen Tidlig vil jeg skrive mere, det er et rædsomt Veir ude, Stormen suser i Træerne og Regnen pidsker paa Ruderne, det hører Du vel ikke noget til, God Nat, lev vel!

Søndag d. 16.de Juni. God Morgen! min Ven! Veiret er som iaftes og som det har været nu længe, det er virkelig lidt tungt at bære, det [har] kun været rigtig godt Veir om Formiddagen den 3de Juni, ikke en eneste smuk Aften, jeg frygter at det vil forlænge mit Ophold her, det kan dog ikke gaa an at reise hjem med uforettet Sag, og jeg mener Veiret maatte dog engang blive godt, det er jo dog Sommer vi har; Du kan troe det er Trist at sidde inde en hel Dag, man bliver saa løierlig tilmode

-3-

at jeg ikke engang kan skrive til Dig, saa tom, kan Du ikke nok forestille Dig det, at at sidde og see ud i den graa Luft, jeg læser [?] i Islænderens Færd, og din Faders³ Naturskildringer, der har jeg læst om hvilken farlig Sommer det var i 1838, jeg kan saa ogsaa godt huske den isfjor, det er ikke opbyggeligt. Idag skal jeg spise til Middag hos Præstens, jeg har været der et par Gange, det er rare venlige Folk, jeg har det hyggeligt der, Døttrene synge og spille gerne, de synger ret Smukt, jeg tror jeg skal hilse til Dig fra hele Familien de spørger idetmindste flittig til Dig, de vilde gerne have et Besøg af Dig, hvis Du kom hened. Hils Titus at har han Gulsot, saa faaer jeg nok en anden Sygdom, saa vi kommer til at lide sammen; jeg havde nu glædet mig til hans Besøg, og han havde glædet sig til at besøge mig, det kan vel omtrent gaa lige op mod hinanden; skulde han alligevel komme, saa lad ham tage lidt chinesiske Zinober med til mig, jeg troer at Blankensteiner har noget som er ægte og godt, han har idet mindste for lang Tid siden tilbudt mig noget. Jeg har intet Tøi, som

jeg bryder mig om at faa hjem med Moder, hils hende fra mig og meddel
hende af Brevene hvad Du kan, jeg havde betænkt at skrive hende til, men
Du faaer det Alt sammen. Jeg har dog alligevel nu skrevet et Brev til
Moder, som Du er vel saa god at levere hende. Der er saa mange
Mennesker jeg synes der skulde have [?specielle] Hilsener, men der er saa
mange, jeg er nødt til at slaae dem sammen i et, Allesammen Du nok ved,
hils dem fra Alle her, fra Din egen Ven.

P. C. Skovgaard

Lev vel!

¹ Den store Taler - en pynt på Møns Klint, som P.C. Skovgaard brugte som motiv.

² moder

³ Fader

til et istemmen Gæstet om at begynde, jeg er dovtor all for tilbøjelig
skidt, aller vær, ikke ved den berolige sigtlig skemad som den god
dig, men at det var skidt til en videlig sigen, jeg forbrude det
for Anden, ved samme Tid jeg varde det for mig selv, for at
is atvins ligvis ikke tale alene om alle Jæder, men hvad det repræsenterer
alle Herrens Gæster, min Død og Lykke var Gud ved Lovet ikke
føjstet, men den ved og god i en Ting, jeg var finstet den
igjen, og, Gud lade mig aldrig jage den bort! den forsvaar
mig ja den er, Ende jeg ikke nok bliv bedrøvet? men mi
er jeg Tjalestet, jeg følger jeg er lykkelig, og hader Gud, ja g!
jeg følger vel jeg er lykkelig, jeg følger vel den Lykke at vi den Tjalestet
den! Minnet! med hvem jeg den alle Alt, og som den
Alt med mig. Den den min Lykke gamle Møder følger
af dig, og som færdig den Lykke, mætte jeg det var som
en Den for den Dødt, som den er en Dødt for min Møder!
jeg færdig som aldrig det følger den Gudst ind mig, som
for jeg ja som Tjalestet. Gud hat! min alle Tjalestet.
Men, det er mange, i Morgens liden mig som min
det er at vel som den ind, Dødt som i Dødt og
den min zidstet som den ind, at som den vel ikke noget
til, god hat! som vel! — Sunday 116. Dødt. Gud Morgens!
men den! Dødt er som indet og som det som som min Dødt,
det er indet liden Dødt at den, det den nok mig den god den er
Dødtindagen de 3 Dødt, ikke en eneste som den Aften, jeg forjaget
at at mit forlange mit Lykke for, at den den ikke gaar ind at
enige som med indet Dødt, og jeg min at den ind mætte
den angende bliv den god, det er ja den Dødt er som, den den den
det er liden at færdig ind en sel den, men bliv som liden liden

at jeg ikke angang den Provins til Dig, jeg kom; den de ikke, med
forstille Dig M, at at fide og jeg ind i den gamle Skrift; jeg efter
afgørende: Solandernes Land, og den sidste Naturhistorisk, der
for jeg løst om fulden forlag Omme M var 1838; jeg kan og for
gode fide den efter, det er ikke udfølgelig. Det skal jeg sige.
at Midtvej to Gennemløb; jeg for ved det at gav Gang, der om
mange Dole, jeg for det fygge det, det om fide og fide gjen
de fide og fide, jeg kom jeg skal fide til dig for fide fide
de fide og fide fide til Dig; de vilde gjen fide og
Befog af Dig fide de kan fide. Fide fide, at fide
for fide, for fide jeg ved om anden fide, for om
komme til at fide fide; jeg fide om fide mig til
fide fide, og for fide og fide til at fide mig, at
kan om om fide og fide fide; fide fide
alligevel fide, for fide fide fide fide fide
til mig, jeg kom at Blankenstein for mig som er og
og fide, for fide fide fide fide fide fide fide
migt. Jeg fide fide fide fide fide fide fide
fide om fide, fide fide fide fide fide fide fide
Befog fide fide fide, jeg fide fide fide fide
til fide de fide M fide fide. Jeg for fide
alligevel mig fide fide fide fide fide fide fide
for god at fide fide. Der er for fide fide
migt jeg fide fide fide fide fide fide fide
de om fide fide fide fide fide fide fide
at, Alligevel fide fide fide, fide fide fide
de, for fide fide fide fide fide fide fide.